

Не згадуй, мій друже, мій милий,
Не жур мого серця ти вкрай:
Давно занесли уже хвилі
У море безодне наш рай.

Не можна, несила, коханий;
Минуле вернути назад —
Ми тільки здратуємо рани,
Що кожен загоїти б рад.

Розтатись не зважимо духу,
А щастя зламали самі...
Не треба ж ні слова, ні руху —
Ми будьмо, як камінь німі;

Бо й серце розбите, недуже,
Мов камінь у грудях, лежить...
Не згадуй же, голубе — друже,
Того, що не може ожить.
